

Arrest

nr. 169 489 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Saghai, Bajaur Agency, Khyber Pakhtoonkwa provincie. Vanaf 2008 zou u betrokken geweest zijn bij een lokale militie, “Lashkar-e-Tanzeem”, die de strijd aanging met de Taliban. U zou als bewaker van enkele leiders gewerkt hebben. U zou geholpen hebben bij het afbranden van de huizen van vermoedelijke Talibanleden. Meer en meer leden van uw militie werden vermoord. U zou de afgelopen jaren gedurende langere periodes in Karachi gewerkt hebben. Gezien de algemene onveilige situatie in uw thuisregio, waar mijnen liggen en mensen aangevallen worden, zou u besloten hebben om Pakistan te ontvluchten. U zou over land naar Europa gereisd zijn, waar u op 23 september 2015 een

asielaanvraag indiende. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw "NICOP" (National Identity Card for Overseas Pakistani), uw domiciliëring, en uw schoolattest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U legde immers verschillend eengeloofwaardige verklaringen af die twijfel doen rijzen over uw identiteit, recente herkomst en ingeroepen vrees.

Vooreerst is blijkens uw gegevens zoals ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werden genoteerd, uw geboortedatum 01/01/1997 (DVZ dossier). Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS verklaarde u dan weer dat de DVZ een fout had gemaakt bij het noteren van uw geboortedatum. Uw eigenlijke geboortedatum diende 09/03/1996 te zijn. Ter ondersteuning van deze wijziging verwees u naar uw schoolattest. Vooreerst dient over deze gewijzigde geboortedatum opgemerkt te worden dat het verschil tussen beide geboortedata dusdanig groot is dan een simpele fout van de DVZ uitgesloten lijkt.

Ten tweede beschikt uw schoolattest niet over een foto waardoor het niet zeker is dat dit daadwerkelijk over u handelt. Bovendien legde u tijdens uw gehoor voor het CGVS uw identiteitskaart (NICOP) voor. Hierop prijkt als geboortedatum dan weer 01/01/1990. U gewezen op deze derde verschillende geboortedatum beweerde dat u bij aanmaak van deze kaart zomaar een geboortedatum opgaf omdat u 18 diende te zijn volgens de identiteitskaart zodat u kon werken. Deze kaart werd echter in 2013 uitgevaardigd, waardoor u op dat ogenblik mocht uw geboortedatum inderdaad 1996 zijn, al 17 jaar was, waardoor het onwaarschijnlijk is dat men als men u 18 wilde laten lijken, meteen 23 jaar zouden maken (geboren 1990). Wat uw werkelijke geboortedatum is, is dan ook verre van duidelijk. Ten tweede legde u als identiteitsbewijs een zgn. "NICOP" voor. Zowel uit toegevoegde informatie als uit uw kaart zelf blijkt dat het hier om een Pakistaans identiteitsbewijs gaat, dat gemaakt wordt voor Pakistanen die zich in het buitenland bevinden. Zo staat op uw kaart duidelijk aangegeven dat uw "country of stay" Saoedi Arabië is. Als u deze kaart zou aangevraagd hebben in Pakistan zou er op uw kaart staan dat uw "country of stay", Pakistan is. Het lijkt er dan ook heel sterk op dat u ten tijde van de uitreiking van deze "NICOP" ie in 2013, zich in Saoedi Arabië bevond. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat men voor het bekomen van een "NICOP" een paspoort dient neer te leggen, terwijl u beweert nooit een eigen paspoort gehad te hebben (gehoorverslag CGVS p. 7). U gewezen op deze vaststellingen, verklaarde simpelweg nooit in Saoedi Arabië geweest te zijn. U gevraagd om een redelijke uitleg voor de inhoud van deze identiteitskaart, beweerde dat wanneer men in Pakistan een identiteitskaart aanvraagt men zelf mag aangeven naar welk land men wil gaan (gehoorverslag CGVS p. 6). Deze uitleg is onaanvaardbaar. Het lijkt er dan ook sterk op dat u een langdurig verblijf in het buitenland achterwege probeert te houden.

Deze vaststellingen hebben logischerwijze een nefaste invloed op de algemene geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Uw bewering betrokken te zijn bij een stammenmilitie mag dan ook met een korrel zout genomen worden. Vooreerst liet u voor de DVZ nog optekenen reeds sinds 2006 lid te zijn van deze organisatie, terwijl u voor het CGVCS aangaf pas in 2008 betrokken te zijn (gehoorverslag CGVS p. 8, DVZ vragenlijst punt 3.3). Ten tweede beweerde u sinds 2008 (toen u dus een jaar of 12 was, als u daadwerkelijk in 1996 geboren zou zijn) als lijfwacht gewerkt te hebben voor de leiders van deze militie. Dit is gezien uw toch wel zeer jonge leeftijd en het belang van een lijfwacht een totaal onwaarschijnlijke bewering. Voorts is het bevreemdend dat u hoewel u beweert tot een militie te behoren die tegen de Taliban strijdt, nergens melding maakt van een persoonlijke vrees voor de Taliban. U gevraagd of u concreet problemen kende of bedreigd werd, verwees enkel naar de algemene onveilige situatie in uw regio (zoals de aanwezigheid van landmijnen); er was geen enkele aanwijzing dat de Taliban ondanks uw bewering gedurende jaren actief geweest te zijn in deze militie, u persoonlijk zocht of viseerde. Tenslotte beweerde u gedurende de laatste jaren verschillende langere periodes (tot vijf maanden toe) in Karachi gewoond en gewerkt te hebben. Daar u beweerde steeds na een periode terug naar huis in Bajaur te gaan, breekt verder uw vrees voor vervolging in Bajaur af. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering betrokken te zijn bij een militie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de

algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan.

Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pk actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die in het verleden reeds ruime werkervaring elders in Pakistan (met name in Karachi) heeft opgedaan. Bovendien wenst u geen duidelijk zicht te geven op uw meest recente verblijfplaatsen in Pakistan of in het buitenland, zodat het CGVS niet kan inschatten wat uw vrees is bij uw terugkeer.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Er dient nog gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Pakistan elk soort document vervalst kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de rechtspleging

Voor zover verzoeker de nietigverklaring van de bestreden beslissing vraagt, moet worden gewezen op het volgende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen alsmede voor de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing *in casu* betreft een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 3

november 2015. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in het geval dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat zich aandient als enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/4 en 57/6/2, eerste lid, *in fine* van de vreemdelingenwet, van het beginsel "*Patere legem quam ipse fecisti*" en van "*de zorgvuldigheidsplicht*".

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

U legde immers verschillend eongeloofwaardige verklaringen af die twijfel doen rijzen over uw identiteit, recente herkomst en ingeroepen vrees.

Vooreerst is blijkens uw gegevens zoals ze voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werden genoteerd, uw geboortedatum 01/01/1997 (DVZ dossier). Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS verklaarde u dan weer dat de DVZ een fout had gemaakt bij het noteren van uw geboortedatum. Uw

eigenlijke geboortedatum diende 09/03/1996 te zijn. Ter ondersteuning van deze wijziging verwees u naar uw schoolattest. Vooreerst dient over deze gewijzigde geboortedatum opgemerkt te worden dat het verschil tussen beide geboortedata dusdanig groot is dan een simpele fout van de DVZ uitgesloten lijkt. Ten tweede beschikt uw schoolattest niet over een foto waardoor het niet zeker is dat dit daadwerkelijk over u handelt. Bovendien legde u tijdens uw gehoor voor het CGVS uw identiteitskaart (NICOP) voor. Hierop prijkt als geboortedatum dan weer 01/01/1990. U gewezen op deze derde verschillende geboortedatum beweerde dat u bij aanmaak van deze kaart zomaar een geboortedatum opgaf omdat u 18 diende te zijn volgens de identiteitskaart zodat u kon werken. Deze kaart werd echter in 2013 uitgevaardigd, waardoor u op dat ogenblik mocht uw geboortedatum inderdaad 1996 zijn, al 17 jaar was, waardoor het onwaarschijnlijk is dat men als men u 18 wilde laten lijken, meteen 23 jaar zouden maken (geboren 1990). Wat uw werkelijke geboortedatum is, is dan ook verre van duidelijk. Ten tweede legde u als identiteitsbewijs een zgn. "NICOP" voor. Zowel uit toegevoegde informatie als uit uw kaart zelf blijkt dat het hier om een Pakistaans identiteitsbewijs gaat, dat gemaakt wordt voor Pakistanen die zich in het buitenland bevinden. Zo staat op uw kaart duidelijk aangegeven dat uw "country of stay" Saoedi Arabië is. Als u deze kaart zou aangevraagd hebben in Pakistan zou er op uw kaart staan dat uw "country of stay", Pakistan is. Het lijkt er dan ook heel sterk op dat u ten tijde van de uitreiking van deze "NICOP" ie in 2013, zich in Saoedi Arabië bevond. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat men voor het bekomen van een "NICOP" een paspoort dient neer te leggen, terwijl u beweert nooit een eigen paspoort gehad te hebben (gehoorverslag CGVS p. 7). U gewezen op deze vaststellingen, verklaarde simpelweg nooit in Saoedi Arabië geweest te zijn. U gevraagd om een redelijke uitleg voor de inhoud van deze identiteitskaart, beweerde dat wanneer men in Pakistan een identiteitskaart aanvraagt men zelf mag aangeven naar welk land men wil gaan (gehoorverslag CGVS p. 6). Deze uitleg is onaanvaardbaar. Het lijkt er dan ook sterk op dat u een langdurig verblijf in het buitenland achterwege probeert te houden.

Deze vaststellingen hebben logischerwijze een nefaste invloed op de algemene geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Uw bewering betrokken te zijn bij een stammenmilitie mag dan ook met een korrel zout genomen worden. Vooreerst liet u voor de DVZ nog optekenen reeds sinds 2006 lid te zijn van deze organisatie, terwijl u voor het CGVCS aangaf pas in 2008 betrokken te zijn (gehoorverslag CGVS p. 8, DVZ vragenlijst punt 3.3). Ten tweede beweerde u sinds 2008 (toen u dus een jaar of 12 was, als u daadwerkelijk in 1996 geboren zou zijn) als lijfwacht gewerkt te hebben voor de leiders van deze militie. Dit is gezien uw toch wel zeer jonge leeftijd en het belang van een lijfwacht een totaal onwaarschijnlijke bewering. Voorts is het bevreemdend dat u hoewel u beweert tot een militie te behoren die tegen de Taliban strijdt, nergens melding maakt van een persoonlijke vrees voor de Taliban. U gevraagd of u concreet problemen kende of bedreigd werd, verwees enkel naar de algemene onveilige situatie in uw regio (zoals de aanwezigheid van landmijnen); er was geen enkele aanwijzing dat de Taliban ondanks uw bewering gedurende jaren actief geweest te zijn in deze militie, u persoonlijk zocht of viseerde. Tenslotte beweerde u gedurende de laatste jaren verschillende langere periodes (tot vijf maanden toe) in Karachi gewoond en gewerkt te hebben. Daar u beweerde steeds na een periode terug naar huis in Bajaur te gaan, breekt verder uw vrees voor vervolging in Bajaur af. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering betrokken te zijn bij een militie.

(...)

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Er dient nog gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Pakistan elk soort document vervalst kan worden. (...).

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert vooreerst aan dat verwerende partij, door het interne vluchtalternatief als motief aan te wenden, impliciet maar zeker aangeeft dat zij gelooft in de gegronde vrees voor het leven, de fysieke integriteit of vrijheid van verzoeker. In de hiërarchie van de beoordeling of verzoeker nood heeft aan internationale bescherming zou het interne vluchtalternatief pas in aanmerking komen wanneer de nood aan erkenning als vluchteling vaststaat. Nog volgens verzoeker duidt de benaming 'subsidiare bescherming' erop dat de beoordeling van het intern vluchtalternatief voorafgaat aan de beoordeling van de nood aan subsidiare bescherming. In het andere geval zou, aldus verzoeker, de subsidiare bescherming niet subsidiair naar aard zijn, welke interpretatie niet verenigbaar zou zijn met de definitie ervan in de zin van artikel 2, § 1, f) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt volgens verzoeker dat *“elke beoordeling van het intern vluchtalternatief inhoudt dat de gegronde vrees a fortiori het reële risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling is vastgesteld”*.

De Raad wijst verzoeker erop dat uit artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet volgt dat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend aan personen ten aanzien van wie reeds is vastgesteld dat zij voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komen. *In casu* moest op basis van de motieven weergegeven in de bestreden beslissing worden vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Wel kon op basis van informatie toegevoegd aan het administratief dossier worden geoordeeld dat de mate aan willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in verzoekers voorgehouden regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt evenwel dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* kon worden vastgesteld dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote Pakistaanse steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Het voorgaande in acht genomen kan verzoeker niet voorhouden dat de aanwijzing van een intern vluchtalternatief zou betekenen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde erkent.

Vervolgens stelt verzoeker, zoals door hem eerder verklaard, dat hij blootstaat aan de systematische executie die de oud-leden van de Lashkar-e-Tanzeem-militie treft. Die verklaring komt volgens hem overeen met de documentatie die verwerende partij aan het administratief dossier heeft toegevoegd, meer bepaald de COI Focus *“Pakistan. Security Situation”* van 16 juni 2015. Verzoeker citeert in dit verband volgende passage van de bestreden beslissing: *“(…) Zo is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. (...)”*. Hieruit volgt volgens verzoeker dat zijn verklaringen met betrekking tot het voorgehouden risico op buitengerechterlijke executie bij terugkeer *“in hoofdlijn niet tegenstrijdig of vaag”* zijn waardoor zij tevens geloofwaardig zouden zijn in de zin van artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt volgens verzoeker eveneens dat voormelde verklaringen *“wegens (...) overeenstemming met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar asielaanvraag aannemelijk is (...)”* in de zin van artikel 48/6, tweede lid, c) van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden benadrukt dat het aanhalen van een algemeen rapport met betrekking tot de veiligheidssituatie in verzoekers land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat hij aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoeker gaat niet in op de concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op basis waarvan geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn bewering betrokken te zijn bij de Lashkar-e-Tanzeem-militie, laat staan dat hij voormelde vaststellingen weerlegt of verklaart. Verzoeker herstelt zijn geloofwaardigheid niet door thans te verwijzen naar informatie waaruit blijkt dat zijn beweerde regio van herkomst geteisterd wordt door een open strijd tussen onder meer de taliban en regeringstroepen, maar waarin niet de minste aanwijzing kan worden gevonden voor zijn eigen betrokkenheid bij een lokale militie die eveneens de taliban bestrijdt. Dat verzoeker zelf van mening is dat zijn verklaringen aannemelijk en geloofwaardig zijn, kan hieraan geen afbreuk doen.

Verzoeker werpt verder op dat verwerende partij als beleidsregel voorhoudt dat identiteitsdocumenten bekomen in een land waar corruptie en documentenfraude toelaat dat deze documenten tegen betaling worden bekomen geen bewijs inhouden van de identiteit. Hij wijst op de aan het administratief dossier

toegevoegde COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 oktober 2015 en betoogt dat verwerende partij niet in afwijking van haar eigen beleidsregel plots wel de documenten een bewijswaarde tegen hem kan geven zonder het principe "*Patere legem quam ipse fecisti*" te schenden. De onduidelijkheid over zijn leeftijd heeft volgens verzoeker bovendien geen relevantie voor de vaststelling van het bestaan van "*het reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling*" in geval van terugkeer.

Van iemand die daadwerkelijk zijn land van herkomst is ontvlucht uit vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming mag evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat diens verklaringen aangaande zijn identiteit, recente herkomst en ingeroepen vrees grotendeels steun vinden in de gegevens die blijken uit de door hem neergelegde documenten, en *vice versa*. *In casu* kon worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen aangaande zijn geboortedatum en meest recente verblijfplaats niet overeenstemmen met wat dienaangaande kan worden afgeleid uit het door hem voorgelegde schoolattest en Pakistaans identiteitsbewijs. Verzoeker kon bovendien geen aannemelijke verklaring geven voor deze discrepanties. Los van de intrinsieke bewijswaarde van de neergelegde identiteitsdocumenten, ondermijnt het vastgestelde gebrek aan overeenstemming tussen de inhoud van deze documenten en verzoekers verklaringen zijn algehele geloofwaardigheid. In die zin vertoont het feit dat er geen duidelijkheid is omtrent verzoekers leeftijd wel degelijk relevantie met betrekking tot de vraag of verzoeker zijn beweerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. In de mate dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden verklaart noch weerlegt, herstelt hij zijn geloofwaardigheid niet.

Verzoeker laat gelden dat wanneer verwerende partij aan zijn identiteit twijfelt, zij binnen haar bevoegdheid en in uitvoering van haar zorgvuldigheidsplicht de gebruikelijke vragen dient te stellen die toelaten verzoeker zowel in ruimte als in tijd in Pakistan te situeren zoals verwerende partij zou doen wanneer een asielzoeker niet over enige documenten beschikt. Een asielzoeker zou immers geen verplichting hebben om identiteitsdocumenten neer te leggen indien hij daar niet over beschikt en verwerende partij zou de plicht hebben deze identiteit ook anderzijds vast te stellen "*aan de hand van vaste en geijkte instrumentaria*". Verzoeker betoogt dat de twijfel over zijn geboortedatum geen reden is om zijn identiteit niet te onderzoeken. Evenmin zou de twijfel over zijn geboortedatum het bewijs zijn dat verzoeker niet recent in Pakistan heeft verbleven. Dat het door verzoeker voorgelegde identiteitsbewijs in Saoedi-Arabië zou zijn uitgegeven sluit volgens verzoeker niet uit dat hij nadien tot voor zijn vlucht toch in Pakistan aanwezig was en zijn land van herkomst om de ingeroepen redenen diende te ontvluchten. Verzoeker wijst erop dat verwerende partij een onderzoeksplicht heeft en verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Het is aldus aan verzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger is gebleken dat verzoeker geen duidelijkheid wist te scheppen omtrent de vastgestelde incoherenties tussen enerzijds zijn verklaringen aangaande zijn identiteit en recente verblijfssituatie en anderzijds de door hem neergelegde documenten. Aangezien verzoeker weigert de Belgische asielinstanties een duidelijk zicht te bieden op zijn werkelijke identiteit en recente herkomst, kan hij niet ernstig voorhouden dat verwerende partij onvoldoende inspanningen zou hebben geleverd hieromtrent alsnog de nodige informatie te verkrijgen. Voor zover verzoeker aangeeft dat verzoeker na een verblijf in Saoedi-Arabië alsnog naar Pakistan zou zijn teruggekeerd, beperkt hij zich tot een louter *post factum* verklaring gelet op zijn eerdere verklaring nooit in Saoedi-Arabië te zijn geweest (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7) en kan hij de geloofwaardigheid van zijn recente verblijf in Pakistan dan ook niet herstellen. Betreffende het verwijt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen rekening werd gehouden met een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van de Conventie van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvullende nota die hij ter terechtzitting neerlegt een fotokopie van zijn paspoort voegt en hierbij verklaart dat het origineel zich op het politiebureau in Pakistan bevindt,

dat dit door zijn familieleden werd gefotokopieerd en recent aan hem werd overgemaakt en dat het geen enkele visa vertoont die verzoeker toelaat naar Saoedi-Arabië te gaan, wat zijn verklaring dat hij de NICOP in Pakistan verkreeg ondersteunt. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen origineel stuk, maar slechts een fotokopie neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Bovendien is de plotse neerlegging van dit stuk onverenigbaar met verzoekers verklaring nooit over een paspoort te hebben beschikt (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). De Raad stelt overigens vast dat ook in dit paspoort als geboortedatum 1 januari 1990 werd vermeld, hetgeen opnieuw in strijd is met verzoekers verklaringen, zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker aanvoert dat er een overvloed aan VN-literatuur bestaat over kindsoldaten op basis waarvan zou vaststaan dat zijn inschakeling als lijfwacht op jeugdige leeftijd niet zomaar kan worden verworpen als overdreven of ongeloofwaardig, dient hij er andermaal op te worden gewezen dat een verwijzing naar algemene rapporten of publicaties niet volstaat om aan te tonen dat hij werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoeker opwerpt dat verwerende partij onredelijk zou zijn geweest in haar beoordeling "*omdat zij conclusies trekt waartoe geen enkel feit of stuk in het administratief dossier aanleiding geeft*", gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de in de motivering van de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen steun vinden in het administratief dossier, meer bepaald in de stukken overgezonden door de Dienst Vreemdelingenzaken, het gehoorverslag en de documenten die verzoeker heeft neergelegd.

Volgens verzoeker sluit ongeloofwaardigheid de nood aan internationale bescherming niet uit wanneer uit de vaststaande feiten blijkt dat hij "*kwalificeert*" voor deze bescherming. Uiteindelijk zou steeds de vraag moeten worden gesteld of het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden. Verwerende partij heeft zich volgens verzoeker niet op de meest recente en actuele informatie gebaseerd om deze feiten te beoordelen. Verzoeker geeft echter niet aan, en de Raad ziet niet in, welke feiten uit verzoekers dossier die als vaststaand kunnen worden beschouwd van aard zijn om de toekenning van internationale bescherming *in casu* te rechtvaardigen. Nergens uit blijkt dat verwerende partij bepaalde elementen uit verzoekers dossier zou hebben veronachtzaamd, noch dat zij slechts die informatie zou hebben weerhouden die tegen verzoeker pleit en de informatie die voor verzoeker pleit zou hebben miskend. Verzoekers bewering dat verwerende partij zou hebben nagelaten alle documenten te raadplegen ter voorbereiding van de bestreden beslissing vindt evenmin steun in het administratief dossier.

Gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat *in casu* niet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet is voldaan. Verzoeker kan zich bijgevolg niet beroepen op het voordeel van de twijfel.

3.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker doet aan het bovenstaande geen afbreuk waar hij zonder meer opwerpt dat zijn verklaringen niet behept zijn door tegenstrijdigheden of vaagheden in de hoofdlijnen van zijn verhaal, waardoor hij geloofwaardig zou zijn, of waar hij een algemeen en theoretisch betoog weergeeft met betrekking tot meerdere bepalingen en beginselen die hij *in casu* geschonden acht. Dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig zou zijn omdat verwerende partij heeft nagelaten expliciet te motiveren waarom zij meent dat haar beslissing geen hogere absolute rechtsnormen schendt, is een loze bewering waarvoor verzoeker geen enkele rechtsgrond aanvoert.

Bovendien dient erop gewezen dat artikel 3 van het EVRM c.q. artikel 4 van het Handvest vereist dat verzoeker ervan doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen

dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM c.q. artikel 4 van het Handvest.

3.6. De Raad stelt net zo min als het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de (niet-recente) afkomst van verzoeker uit het noordwesten van Pakistan ter discussie en erkent eveneens op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat deze regio geteisterd wordt door een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, dat weliswaar zeer lokaal van aard is.

3.7. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Volgens de informatie opgenomen in het administratief dossier is de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt in bepaalde regio's, maar geldt dit niet voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migranten worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden gelegen in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet vestigt. Het Commissariaat-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen: *"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een gezonde jongeman bent die in het verleden reeds ruime werkervaring elders in Pakistan (met name in Karachi) heeft opgedaan. Bovendien wenst u geen duidelijk zicht te geven op uw meest recente verblijfplaatsen in Pakistan of in het buitenland, zodat het CGVS niet kan inschatten wat uw vrees is bij uw terugkeer. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)"*.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Pakistan, blijkt uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan, COI Focus *"Pakistan. Security Situation"* van 16 juni 2015 dat werd toegevoegd aan het administratief dossier dat hoewel de situatie in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan. Zo blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag.

Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden 'targeted killings'. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de 'civil society'. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats. Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en 'extrajudicial killings' van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel Pck drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Een grondige analyse van de beschikbare informatie leidt tot de conclusie dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit een update van de veiligheidssituatie in Pakistan, COI Focus "*Pakistan. Security Situation*" van 18 april 2016, door verwerende partij bijgebracht middels een aanvullende nota van 3 mei 2016, blijkt niet dat deze fundamenteel gewijzigd is. Ook op basis van voormeld recenter rapport kan worden besloten dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct of actueel zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de voormelde plaatsen over een redelijk en veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

3.9. Voor zover verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift vraagt dat de bestreden beslissing wordt vernietigd, moet worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF